

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: I. S.

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2019, č. j. MSK 121125/2018 a ze dne 11. 2. 2019, č. j. MSK 23205/2019

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2019, č. j. MSK 121125/2018, se **zamítá**.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2019, č. j. MSK 23205/2019, se **odmítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 7. 2018, č. j. SMO/373040/18/DSČ/Fal, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 9. 2. 2018, v době nejméně od 09:50 do 10:05 hodin, porušil blíže nezjištěný řidič předmětného vozidla pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál s uvedeným vozidlem v Ostravě, na ulici U Staré elektrárny č. 38, přičemž nerespektoval svislou dopravní značku „IZ 6a“ – „Pěší zóna“ s dodatkem „Mimo dopravní obsluhy a návštěvníky pěší zóny, stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“, kde je stání dovoleno jen na místech označených jako parkoviště a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo místa označená jako parkoviště. Uvedené jednání řidiče vykazuje podle výroku prvostupňového rozhodnutí znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) v návaznosti na § 39 odst. 5 téhož zákona a v návaznosti na § 8 odst. 4 přílohy číslo 5 vyhlášky číslo 294/2015 Sb. Správní orgán prvního stupně uložil žalobci za uvedený přestupek pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Proti shora uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 7. 2018 podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že podal námitku podjatosti a odvolání doplní ve lhůtě 7 dnů. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 27. 7. 2018 vyzval žalobce k doplnění odvolání o povinné náležitosti a poskytl mu k tomu lhůtu 10 pracovních dnů. Žalobce podal proti usnesení ze dne 27. 7. 2018 odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 2. 2019, č. j. MSK 23205/2019 zamítl a odvoláním napadené usnesení ze dne 27. 7. 2018 potvrdil.
3. Téhož dne 11. 2. 2019 rozhodl žalovaný rozhodnutím č. j. MSK 121125/2018 o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 10. 7. 2018, a to shodným způsobem, tj. odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Obě rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2019 byly téhož dne doručeny do datové schránky žalobce.
4. Žalobce podal dne 10. 4. 2019 u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu, ve které navrhoval, aby krajský soud zrušil obě rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2019.

Žalobní body

5. Žalobce v žalobě uplatnil jednak procesní námitky, dále námitky proti zjištěnému skutkovému stavu a také proti právnímu hodnocení. V rámci procesních námitek žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje

předně uvedl, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, při kterém by mu bylo umožněno klást příslušníkům městské policie dotazy, zejména proč nebyl údajný přestupek projednán s řidičem, který se k vozidlu v průběhu sepisování údajného přestupku dostavil a proč mu bylo sděleno, že údajný přestupek nejsou oprávněni řešit, jelikož mají příkaz směřovat zjištění přímo na magistrát. Dále žalobce namítl, že celé správní řízení bylo vedeno zcela nestandardně a došlo k porušení několika povinností správního orgánu, včetně zásad správního řízení, především práva na spravedlivý proces. Poukázal také na výměnu úřední osoby vyřizující přestupek, když řízení bylo zahájeno Ing. S.a spis bez objektivního důvodu dokončila Ing. F. Dále namítl, že v průběhu celého řízení došlo k záměně skutku, pro který bylo celé řízení zahájeno. Podle oznámení městské policie ze dne 9. 2. 2018 měl totiž předmětný přestupek spočívat ve stání v místě, ve kterém nezůstal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 metry pro každý směr jízdy. Shodným způsobem je přestupek vymezen také v úředním záznamu městské policie a v oznámení o zahájení řízení. V následném příkaze však již byl žalobce uznán vinným tím, že blíže nezjištěný řidič nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích, protože v místě státní nerespektoval svislou dopravní značku „IZ 6a“ – „Pěší zóna“ s dodatkem „Mimo dopravní obsluhy a návštěvníky pěší zóny, stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“, kde je stání povoleno jen na místech označených jako parkoviště. Skutek byl tedy podle žalobce podezřele změněn a bez jakéhokoli ukončení předešlého řízení bylo nepochopitelně pokračováno s jiným skutkem. Žalovaný se nikterak s námitkou totožnosti skutku nezabýval a tak otázka zůstala neobjasněna. Žalobce dále protestoval proti způsobu vedení správního spisu a poukázal na to, že mu byl k nahlédnutí předkládán nekompletní spis, bez povinných náležitostí, zejména bez soupisu písemností. Listinami tak bylo možné v průběhu řízení manipulovat. Ke skutkové stránce žalobce uvedl, že důkazy založené ve spise prokazují, že se žádného přestupku nedopustil a na ulici U Staré cementárny (*správně elektrárny - poznámka krajského soudu*) bylo parkování umožněno řádně označenou dopravní značkou. Podle žalobce ani dodatečný důkaz fotografií, která má prokazovat, že v místě je umístěna dopravní značka „IZ 6a“, neprokazuje, že značka byla v místě a čase osazena, byla čitelná a nebyla umístěna v místech, kde jiná dopravní značka označuje vymezený prostor parkovištěm. K tomu žalobce dále uvedl, že ulice U Staré elektrárny je v úseku od křižovatky s ulicí Michálkovická až po křížení s ulicí Františkov parkovištěm, když na počátku této ulice je osazena dopravní značka parkoviště bez dodatkové tabule. Toto parkoviště dále pokračuje i za křížení s ulicí Františkov a podle žalobce se dá jednoznačně konstatovat, že v celé ulici U Staré elektrárny je dovoleno parkování dopravní značkou IP1C – Parkoviště (podélné stání). Důkazy spočívající v instalované dopravní značce byly v celém řízení opomíjeny a přehlíženy, i když dokazují, že se řidič vozidla nedopustil žádného skutku, který je mu jako vlastníku vozidla kladen za vinu. Žalobce dále namítl, že jeho zdánlivý přestupek nebyl projednán ve lhůtě jednoho roku od jeho údajného spáchání, když přestupek měl být spáchán 9. 2. 2019 (*správně 9. 2. 2018 – poznámka krajského soudu*) a rozhodnutí o odvolání mu bylo doručeno 11. 2 2019, tedy ve lhůtě delší než jeden rok.

6. Ve vztahu ke druhému napadenému rozhodnutí žalobce především namítl, že usnesení o lhůtě k doplnění odvolání vydala osoba, proti které směřovala předchozí námitka podjatosti, o které nebylo řádně rozhodnuto osobou k tomuto úkonu aktivně legitimovanou.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že námitky žalobce považuje za nedůvodné. V úvodu vyjádření žalovaný uvedl, že žalobce nepožádal o konání ústního jednání, ani se nedostavil k provádění dokazování mimo ústní jednání. Z obsahu spisu dále podle žalovaného nevyplývá, že by se v místě nacházela jakákoliv osoba, kterou by bylo možné považovat za řidiče vozidla. K námitce ohledně (ne)zachování totožnosti skutku žalovaný uvedl, že se nadále jednalo o stejný skutek. Dále žalovaný uvedl, že správní řád nezná právo na „zákonného úředníka“, stejně tak nebyla zjištěna žádná manipulace s důkazy. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvedl, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vozidlo podle žalovaného nemohlo stát na vyznačeném parkovišti, neboť z fotografií z místa je zřejmé, že pod vozidlem není žádné vodorovné dopravní značení, které by označovalo vyznačené parkoviště. Žalovaný rovněž nemá důvod pochybovat o umístění dopravního značení a o jeho čitelnosti, což žalobce po celou dobu řízení ani nezpochybňoval. Za nedůvodnou považuje žalovaný také námitku podjatosti, se kterou se již vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které zcela odkázal. K běhu promlčecí lhůty pak žalovaný uvedl, že tato byla prodloužena doručením příkazu ze dne 13. 6. 2018 a dále dne 11. 7. 2018 vydáním prvostupňového rozhodnutí, kdy začala běžet další roční lhůta, která uplynula až 11. 7. 2019. K zániku odpovědnosti za přestupek tak podle žalovaného nedošlo.

Repliky žalobce

8. Žalobce doplňoval žalobu v podáních ze dne 5. 6. 2019 (č. l. 52), 18. 6. 2019 (č. l. 55), 1. 7. 2019 (dvě podání na č. l. 57 a 62) a 17. 7. 2019 (č. l. 65). V těchto podáních reagoval na skutkovou stránku věci, kterou dokládal fotografiemi o tom, že na počátku ulice U Staré elektrárny je dopravní značka „IP11a – parkoviště“, která je následně zopakována i se šipkou vlevo. V doplnění žaloby ze dne 1. 7. 2019 dále žalobce uvedl, že řidič vozidla po celou dobu stál u vozidla a vyčkal, až bude strážníky dokončeno zaevidování údajného přestupku, aby mohl s vozidlem odjet. K prokázání tohoto tvrzení navrhl výslech blíže nespecifikovaného řidiče a strážníků městské policie.

Zjištění ze správního spisu

9. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že ke spornému přestupkovému jednání mělo dojít dne 9. 2. 2018 v době mezi 9:50 až 10:05 hodin v Ostravě na ulici U Staré elektrárny 38. Sporný přestupek zjistili příslušníci Městské policie Ostrava, kteří v oznámení o přestupku ze dne 7. 3. 2018 uvedli, že řidič označeného vozidla nerespektoval § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, protože při státní s výše uvedeným vozidlem nezůstal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 metry pro každý směr jízdy. Současně byla pořízena fotodokumentace vozidla. Věci byla u správního orgánu prvního stupně přiřazena spisová značka S-SMO/127458/18/DSC a opatřeními vedoucího oddělení správního řízení tohoto správního orgánu ze dne 7. 3. 2018 byly jako oprávněné úřední osoby určeny Ing. D. F. a Ing. M. S. Správní orgán prvního stupně po zjištění, že provozovatelem vozidla je žalobce

coby podnikající fyzická osoba, jej výzvou ze dne 22. 3. 2018 vyzval k zaplacení částky 500 Kč s odůvodněním, že je jako provozovatel předmětného motorového vozidla zapsán v centrálním registru vozidel a blíže neustanovený řidič tohoto motorového vozidla se dopustil shora popsaného jednání (státní vozidlem tak, že nezůstal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 metry pro každý směr jízdy); současně správní orgán prvního stupně v rámci výzvy upozornil žalobce, že může sdělit ve lhůtě 15 dnů údaje o totožnosti řidiče, který skutečně vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Výzva byla téhož den doručena do datové schránky žalobce. Žalobce podáním ze dne 4. 4. 2018 požádal o umožnění dálkového přístupu k obsahu správního spisu, což odůvodnil velkou vzdáleností mezi Ostravou a Hradcem Králové. Požadovaný dálkový přístup mu nebyl umožněn s poukazem na § 38 odst. 4 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na což žalobce reagoval opakovanou žádostí ze dne 17. 4. 2018, ve které uváděl argumenty na podporu oprávněnosti své žádosti. Přípisem ze dne 24. 4. 2018 správní orgán prvního stupně odkázal žalobce na své předchozí sdělení a následně usnesením ze dne 14. 5. 2018 rozhodl o odložení věci podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) s odůvodněním, že nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (veškeré úkony správního orgánu až do vydání usnesení o odložení věci prováděla Ing. M.S.).

10. Dne 21. 5. 2018 žalobce nahlížel do správního spisu za účasti úřední osoby Ing. D. F. (počínaje tímto úkonem již veškeré další úkony v řízení prováděla Ing. D. F.) a v rámci protokolu o nahlížení do spisu namítal, že není veden soupis listin v souladu se správním řádem a nebylo možno překontrolovat, zda je spis kompletní. Správní orgán prvního stupně vydal dne 13. 6. 2018 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, protože dne 9. 2. 2018 porušil blíže nezjištěný řidič předmětným motorovým vozidlem pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál s uvedeným vozidlem v Ostravě - Slezské Ostravě na ulici U Staré elektrárny č. 38, přičemž nerespektoval svislou dopravní značku „IZ 6a“ – „Pěší zóna“ s dodatkem „Mimo dopravní obsluhy a návštěvníky pěší zóny, stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“, kde je stání dovoleno jen na místech označených jako parkoviště a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo místa označená jako parkoviště. Jednání blíže nezjištěného řidiče správní orgán prvního stupně právně kvalifikoval podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 4 písm. c) a § 39 odst. 5 téhož zákona. Žalobce podal proti příkazu odpor bez bližšího odůvodnění. Správní orgán prvního stupně oznámil žalobci přípisem zde dne 18. 6. 2018, že ve věci byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí a dne 4. 7. 2018 proběhne dokazování mimo ústní jednání. V rámci uvedeného přípisu byl žalobce poučen také o právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Přípis byl žalobci doručen do jeho datové schránky dne 18. 6. 2018 a žalobce na něj reagoval podáním nadepsaným jako „Sdělení k vedenému správnímu řízení“, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 4. 7. 2018 a ve kterém mimo jiné uvedl, že v místě stání vozidla je zřízeno

parkoviště, které je zřetelně označeno dopravní značkou „IP 11a“, která označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání a zároveň ukončuje platnost případných značek zakazující zastavení a stání. Dle účastníka řízení tuto skutečnost nelze změnit ani dopravní značkou „IZ 6a“, která předchází značku neruší. Provádění dokazování konaného dne 14. 7. 2018 se žalobce podle protokolu nezúčastnil. Správní orgán prvního stupně rozhodl ve věci dne 10. 7. 2018 a uznal žalobce (coby podnikající fyzickou osobu) vinným ze spáchání přestupku shodně jako v předchozím příkaze. K námitce žalobce ohledně parkování v souladu s dopravní značkou „IP 11a“ správní orgán prvního stupně uvedl, že v daném případě je dopravní značení „IP 11a“ – „Parkoviště“ ukončeno jiným způsobem a to dopravním značením „IZ 6a“ – „Pěší zóna“ s dodatkem „Mimo dopravní obsluhy a návštěvníky pěší zóny, stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“. Správní orgán prvního stupně doplnil, že za dopravní značkou „IZ 6a“ – „Pěší zóna“ s dodatkem „Mimo dopravní obsluhy a návštěvníky pěší zóny, stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ následuje křižovatka ulic U Staré elektrárny a Františkov, za kterou se nachází další dopravní značka „IP 11c“ – „Parkoviště podélné stání“, tedy podélné stání s pravým okrajem vozovky, současně s dopravní značkou „IP 10a“ – „Slepá pozemní komunikace“. Tyto skutečnosti jsou podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zcela jednoznačně prokázány mapami dopravního značení ve spisové dokumentaci.

11. Dne 10. 7. 2018 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena námitka podjatosti, ve které je uvedeno doslovně: „Podávám tímto námitku podjatosti“ s tím, že ve lhůtě 7 dnů bude doplněno řádné odůvodnění. Žalobce námitku podjatosti doplnil podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 26. 7. 2018 a vyjádřil v ní pocit, že celé řízení není vedeno objektivně a uvedl skutečnosti, které o tom podle něj svědčí (nevedení spisu v souladu se správním řádem – není veden soupis jeho součástí a příloh, neumožnění nahlédnutí do spisu prostřednictvím dálkového přístupu, přehlížení důkazů dokládajících jeho nevinu). Téhož dne podal žalobce odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 10. 7. 2018, ve kterém poukazoval na námitku podjatosti. Usnesením ze dne 27. 7. 2018 vyzval správní orgán prvního stupně žalobce k doplnění odvolání o povinné náležitosti ve lhůtě 10 pracovních dnů ode dne doručení usnesení. Dne 7. 8. 2018 podal žalobce proti usnesení o poskytnutí lhůty odvolání a současně téhož dne doplnil odvolání proti rozhodnutí o přestupku o odvolací důvody, ve kterých namítal, že námitku podjatosti vznesl předtím, než bylo napadené rozhodnutí vydáno, respektive doručeno a Ing. D. F. tak nebyla osobou oprávněnou činit ve věci úkony a už vůbec ne vydat ve věci meritorní rozhodnutí. Dále žalobce namítal, že mu nebyla prokázána vina a celý skutkový děj stojí na fabulaci a přehlížení skutečných důkazů, které prokazují nejen jeho nevinu, ale i zásadní manipulaci se spisem, který není veden v souladu se správním řádem, protože chybí soupis všech součástí, včetně příloh s určením data, kdy byly do spisu vloženy. V této souvislosti žalobce namítl, že bez uvedeného dokumentu může být se spisem manipulováno. Žalobce dále protestoval proti tomu, že mu bylo odepřeno nahlédnutí do spisu dálkovým přístupem. Dále žalobce v doplnění odvolání poukázal na to, že městská policie v oznámení o přestupku neoznačila skutek, který je mu kladen za vinu a jediným oznámeným skutkem bylo stání v místě, kde není volný jízdní pruh v šíři 3 metry pro každý směr jízdy, jiné skutky zde uvedeny nejsou. Ve věci však bylo rozhodnuto o jiném přestupku, než bylo stanoveno v zahájeném řízení.

12. O obou odvoláních (proti rozhodnutí o přestupku a proti usnesení o poskytnutí lhůty k doplnění odvolání) rozhodl žalovaný shodně dne 11. 2. 2019 napadenými rozhodnutími způsobem uvedeným v narativní části tohoto odůvodnění rozsudku.
13. V odůvodnění odvolacího rozhodnutí (ve věci samé) žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s postupem správního orgánu prvního stupně, neboť podle § 38 odst. 4 správního řádu má účastník řízení právo nahlížet do spisové dokumentace a pořizovat si výpisy, kopie a opisy, nikoliv však žádat zaslání spisu elektronickou formou. Žalovaný dále konstatoval, že považuje za prokázané, že žalobce byl v době spáchání přestupkového jednání provozovatelem předmětného vozidla a nebyly naplněny liberační důvody uvedené v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Námitku podjatosti vyhodnotil žalovaný jako opožděnou, když přestupkové řízení bylo zahájeno doručením příkazu dne 13. 6. 2018 a nejpozději toho dne žalobce s určitostí věděl, který správní orgán ve věci rozhoduje a která oprávněná úřední osoba vede správní řízení. Z důvodu opožděnosti námítky o ní ani nebylo rozhodováno usnesením, ale žalovaný se s ní vypořádal v odůvodnění meritorního rozhodnutí. Žalovaný dále dodal, že námitka je také obsahově nedůvodná, neboť nebyl naplněn žádný z důvodů podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu, protože žalobce brojí toliko proti procesnímu postupu správního orgánu v řízení, k jehož přezkoumání však slouží jiné prostředky. Ke skutkové stránce věci (tj. přestupku nezjištěného řidiče, za který má žalobce coby provozovatel vozidla odpovídat) žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že na základě podkladů ve spisové dokumentaci má za prokázáno, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, protože neznámý řidič vozidla stál prokazatelně s předmětným vozidlem v místě a čase spáchání přestupku v působnosti dopravního značení Pěší zóna mimo vyznačená parkoviště. K námitkám ohledně vedení spisu žalovaný uvedl, že tato skutečnost neměla sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Spis se většinou kompletuje až ve chvíli, kdy je řízení před správním orgánem ukončeno a i sám žalobce uvádí pouze domněnky, které nijak nedoložil a ani žalovaný nedošel k závěru, že by se spisem bylo jakkoliv manipulováno. K totožnosti skutku uvedl žalovaný, že správní orgán prvního stupně není vázán posouzením věci ze strany městské policie, a pokud dojde k závěru, že jednání řidiče vozidla spočívalo v jiném protiprávním jednání, může provést změnu. Jedná se stále o týž skutek, došlo pouze ke změně právního posouzení. Ke skutkové stránce věci žalovaný dodal, že skutečnost, že se v místě nachází jakési dopravní značení, je zřejmá z fotografií, které byly předloženy městskou policií. Totožnost skutku tak byla podle odůvodnění napadeného rozhodnutí zachována a změna právního posouzení nebyla v neprospěch odvolatele, neboť se v obou případech jedná o jednání řidiče, které naplnilo skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ve vztahu k právnímu posouzení žalovaný uvedl, speciální úprava spočívající v dopravním značení „Pěší zóna“ má přednost před obecnou úpravou stání vozidla.
14. V rozhodnutí o zamítnutí žalobcova odvolání proti usnesení o poskytnutí lhůty k doplnění odvolacích důvodů žalovaný uvedl, že lhůta 10 pracovních dnů k doplnění odvolacích důvodů je lhůtou přiměřenou povaze daného úklonu, dokonce nadstandardní. Vadu usnesení nespatoval žalovaný ani v tom, že jej vydala oprávněná úřední osoba, proti které byla vznesena námitka podjatosti, protože ji vyhodnotil jako opožděnou.

Přípustnost žaloby a podmínky řízení

15. Krajský soud ověřil, že žaloba je včasná, podaná v průběhu dvouměsíční lhůty od doručení napadených rozhodnutí žalobci podle § 72 odst. 1 s. ř. s., není však v celém rozsahu přípustná.
16. Přípustnou je žaloba pouze proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 121125/2018, kterým bylo rozhodnuto v odvolacím řízení o věci samé. Oproti tomu proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 23205/2019, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o stanovení lhůty 10 pracovních dnů k doplnění odvolání, žaloba přípustná není. Jedná se sice o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 68 správního řádu a § 65 s. ř. s., ale toliko o vedení řízení před správním orgánem ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s., proto je ze soudního přezkumu vyloučeno, tudíž žaloba proti němu není podle § 68 písm. e) s. ř. s. přípustná. Proto krajský soud v části, ve které směřovala proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 23205/2019, podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl s tím, že s námitkami proti vedení řízení se pak krajský soud vypořádá v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí.
17. O zbývajících částech žaloby rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Závěry krajského soudu

18. Krajský soud se nejprve zaměřil na procesní námitky. K námitce nekonání ústního jednání krajský soud předně uvádí, že žalobce v průběhu celého správního řízení (včetně odvolání) ústní jednání nepožadoval, ani proti jeho nekonání neprotestoval. Teprve v žalobě poprvé namítal, že se ústní jednání nekonalo. Zákon o odpovědnosti za přestupky nestanoví v § 80 povinné ústní jednání, až na výjimky upravené v odst. 2 a 3. Žalobce v žalobě netvrdil, že by byla splněna některá z těchto podmínek a ani z obsahu spisu se jejich existence nepodává. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce o konání ústního jednání přes poučení, kterého se mu dostalo v rámci přípisu ze dne 18. 6. 2018, nežádal, ani ve správním řízení nenavrhoval důkazy, které by bylo možné provést pouze při ústním jednání. Správní orgán prvního stupně vyšel z listinných důkazů, kterými provedl dokazování mimo ústní jednání podle § 51 odst. 2 správního řádu, o čemž byl žalobce vyrozuměn. Za situace, kdy se z obsahu spisu nepodávají žádné rozpory mezi jednotlivými důkazy, lze takový postup akceptovat. Výslech svědků (strážníků městské policie a blíže neoznačeného řidiče) navrhl žalobce až v žalobě, resp. v jejím doplnění, ale krajský soud neshledal důvod pro jejich provedení, což podrobněji odůvodní níže.
19. K námitce týkající se změny oprávněné úřední osoby krajský soud uvádí, že ani tuto námitku žalobce neuplatnil v odvolání proto prvostupňovému rozhodnutí, proto nelze žalovanému vytýkat, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval tím, zda došlo ke změně oprávněné úřední osoby a jaké to má právní následky. Shodně jako v předchozím případě proto tuto námitku poprvé posoudil krajský soud až v tomto rozsudku a shledal ji nedůvodnou. Podle § 15 odst. 2 správního řádu platí, že určení úřední

osoby, která bude vyřizovat konkrétní věc, je věcí vnitřních poměrů příslušného správního orgánu. Na rozdíl od soudních řízení není třeba, aby určení úředních osob ke konkrétnímu případu vyplývalo z předem stanoveného rozvrhu práce a správní řád ani nezná právo na „zákonného úředníka“. Správní řád dokonce ani nevylučuje, aby v jedné věci bylo určeno více úředních osob, což lze dovodit i gramatickým výkladem § 15 odst. 2 vzhledem k použití množného čísla (... *oprávněné úřední osoby činí ve správním řízení úkony správního orgánu* ...) (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 – 42; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz). V přezkoumávané věci byly od počátku určeny jako oprávněné osoby obě úřednice, přičemž jak se podává ze správního spisu, Ing. M. S. prováděla úkony ve fázi prověřování přestupku řidiče a Ing. D. F. od okamžiku „překlopení“ věci do přestupku provozovatele vozidla. V tomto postupu krajský soud nespatřuje žádné porušení procesních předpisů a námitku žalobce považuje za nedůvodnou.

20. V další procesní námitce žalobce protestoval proti vedení správního spisu, který byl při jeho nahlížení nekompletní, bez povinných náležitostí a tím bylo podle žalobce umožněno s listinami v průběhu řízení manipulovat. Obdobně jako v předchozím případě také zde krajský soud nejprve ověřil, zda tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolacím řízení a jak se s ní žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal a z doplnění odvolání ze dne 6. 8. 2018 zjistil, že žalobce se v souvislosti s námitkami proti vedení správního spisu zmínil také o nevedení soupisu všech podání, které spis obsahuje. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k nevedení soupisu uvedl, že spis se většinou kompletuje až ve chvíli, kdy je řízení před správním orgánem ukončeno a i sám žalobce uvádí pouze domněnky, které nijak nedoložil a ani žalovaný nedošel k závěru, že by se spisem bylo jakkoliv manipulováno. Krajský soud souhlasí se žalobcem potud, že podle § 17 odst. 1 věty poslední správního řádu musí správní spis obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy. Uvedený soupis by měl být veden průběžně a jeho aktuální znění by mělo být vždy k dispozici, a to nejen při nahlédnutí do spisu. Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že obsahuje pouze jeden soupis, který byl vyhotovený ke dni 22. 8. 2018 (poté již byl soupis ručně dopisován), z čehož vskutku vyplývá, že do té doby spis v listinné podobě žádný soupis ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu neobsahoval. Pokud tedy dne 21. 5. 2018, kdy žalobce nahlížel do příslušného správního spisu, tento spis neobsahoval soupis všech svých součástí, včetně příloh, podle § 17 odst. 1 věty poslední správního řádu a ani přes výslovnou námitku nebyl vyhotoven, mohlo by se jednat o vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V tomto směru je tak nutná částečná korekce shora uvedených závěrů žalovaného. Aby však taková procesní vada mohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, musela by být tvrzena a prokázána její možný negativní vliv na jeho zákonnost. Z žaloby ani ze správního spisu se však nepodává, že by uvedená vada měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, natož že by snad bylo s obsahem spisu jakkoliv manipulováno. Za této situace tak nemůže být uvedená vada důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

21. V bodě VII žaloby brojí žalobce proti tomu, že mu lhůtu 10 pracovních dnů k doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stanovila usnesením úřední osoba,

proti které vznesl námitku podjatosti. S obsahově shodnou námitkou se již vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to tak, že námitka podjatosti je opožděná a nedůvodná s tím, že žalobce mohl vznést námitku podjatosti kdykoliv v průběhu řízení, avšak učinil tak až dne 10. 7. 2018. Správní orgán proto podle žalovaného nepostupoval nezákonně, když o námitce podjatosti nerozhodl usnesením. Nedůvodnost námitky pak odůvodnil žalovaný tím, že není naplněn žádný z důvodů uvedených v § 14 odst. 1 správního řádu. S uvedeným vypořádáním námitky krajský soud zcela souhlasí a žalobce ani v žalobě neuvedl nic, čím by závěry žalovaného zpochybnil. Skutečnost, že o zjevně opožděné námitce podjatosti není třeba formálně rozhodovat, vyplývá z § 14 odst. 2 světy druhé správního řádu v rozhodném znění (dnes odst. 3). To sice neznamená, že by skutečnosti uvedené v opožděné námitce podjatosti bylo možné zcela ignorovat, ale postačí, pokud ji nadřízený správní orgán bude vnímat pouze jako neformální podnět, na jehož základě z moci úřední tvrzenou podjatost prověří. Žalobce spatřoval podjatost úřední osoby především v jejím jednání zjištěném nejpozději při nahlížení do spisu (nevedení soupisu písemností, neumožnění dálkového přístupu ke spisu), ke kterému došlo 21. 5. 2018, popřípadě v příkaze ze dne 13. 6. 2018, který mu byl doručen téhož dne (namítaná záměna skutku). Pokud na tomto podkladě podává konkrétní námitku podjatosti až dne 26. 7. 2018, jedná se o námitku vsutku opožděnou, ke které nebylo třeba přihlížet. Jak navíc uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobila zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobila vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu. Pokud však oprávněná úřední osoba vyhodnotí podanou námitku jako na první pohled nedůvodnou a nepředloží ji k rozhodnutí svému představenému, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí. Taková situace, kdy by i v případě včasnosti námitky bylo možné akceptovat postup úřední osoby spočívající v nepředložení námitky podjatosti představenému, v přezkoumávané věci nastala. Jak totiž správně konstatoval žalovaný, námitka žalobce obsahově nevystihuje žádný z důvodů, pro který by bylo možné podle § 14 odst. 1 správního řádu pochybovat o nepodjatosti úřední osoby. Aby námitka podjatosti mohla být důvodná, musí být založena na osobním (pozitivním či negativním) vztahu úřední osoby k účastníkům (jejich zástupcům) nebo k věci, pro který lze pochybovat o tom, že bude rozhodovat nestranně a nepodjatě. Důvodem k vyloučení úřední osoby naopak nejsou bez dalšího okolnosti, které spočívají v jejím postupu v řízení, což jsou právě ty důvody, které žalobce namítal. Proti procesním postupům úřední osoby lze brojit v rámci opravných prostředků proti věci samé, což žalobce taky činil a nikoliv námitkou podjatosti. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud námitku podjatosti nenechal přezkoumat svým představeným, stejně tak žalovaný nepochybil, pokud jeho postup aproboval a s namítanými důvody se vypořádal sám v napadeném rozhodnutí, a to způsobem, který krajský soud považuje za správný. Rozhodnutí ze dne 10. 7. 2018, jakož i usnesení ze dne 27. 7. 2018 tak vydala úřední osoba, která nebyla vyloučena z úkonů v přezkoumávané věci. Pokud jde o lhůtu 10 pracovních dnů k doplnění odvolání, tu považuje krajský soud ve shodě se žalovaným za zcela přiměřenou, navíc je delší, než jakou sám žalobce v odvolání ze dne 10. 7. 2018 avizoval (v odvolání uváděl, že odvolání doplní ve lhůtě 7 dnů).

22. Z procesních žalobních bodů považuje krajský soud za stěžejní ten, ve kterém žalobce namítá, že došlo k záměně skutku. Z obsahu spisu se podává, že původně byl prvostupňovému správnímu orgánu přestupek oznámen Městskou policií Ostrava jako porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle kterého musí při stání vozidla zůstat alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 metry pro každý směr jízdy. Pro uvedený přestupek byly prováděny také další úkony směřující ke zjištění řidiče, včetně výzvy ze dne 22. 3. 2018. Počínaje příkazem ze dne 13. 6. 2018 bylo řízení o přestupku provozovatele vozidla vedeno sice pro stejné jednání (stání auta na stejném místě a ve stejnou dobu), ale přestupek řidiče byl nově spatřován v parkování mimo místa označená jako parkoviště, a to v působnosti svislé dopravní značky „IZ 6a“ – Pěší zóna s dodatkem „Mimo dopravní obsluhy a návštěvníky pěší zóny, stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“, kde je stání dovoleno jen na místech označených jako parkoviště. Žalobce proti uvedenému postupu protestoval a nesouhlas s ním byl součástí odvolacích důvodů. Žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí k této odvolací námitce uvedl, že *„Správní orgán není vázán posouzením věci ze strany městské policie, a pokud dojde k závěru, že jednání řidiče vozidla spočívalo v jiném protiprávní jednání, může provést změnu, tato skutečnost však musí být účastníku řízení oznámena, což v tomto případě magistrát učinil příkazem ze dne 13. 6. 2018, kterým bylo řízení zahájeno. Správní orgán v rámci své úřední činnosti zjistil, že se v místě nachází dopravní značení Pěší zóna. Jelikož má tato speciální úprava přednost před obecnou úpravou stání vozidla, správní orgán postupoval v souladu se zákonem. Jedná se stále o týž skutek, došlo pouze ke změně právního posouzení.“*
23. Uvedený závěr žalovaného považuje krajský soud za správný, vyžaduje však doplnění. Žalobce uvedenou námitkou o záměně skutku v zásadě zpochybňuje předpoklady odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu totiž mezi uvedené předpoklady patří také předchozí nezbytné kroky správního orgánu ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidičem vykazuje. Nabízí se tedy otázka, zda úkony spočívající ve zjišťování řidiče musí být prováděny pro stejný přestupek, pro který je následně zahájeno správní řízení s provozovatelem (včetně jeho právního posouzení), nebo zda postačí, že je zachována totožnost skutku, popřípadě zda přestupek provozovatele může probíhat i pro jiný skutek než prvotní úkony při zjišťování. I z toho důvodu má krajský soud za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí mohlo být v této části podrobnější. Nicméně vyjádření žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na obsah odvolací námitky nelze považovat za nepřezkoumatelné, když základ argumentace v ní seznat lze a krajský soud se s ní ztotožňuje. Ve shodě se žalovaným podle přesvědčení krajského soudu postačí, pokud je mezi skutkem, pro který správní orgán prvního stupně přijal podnět k přestupkovému řízení a činil úkony směřující ke zjištění totožnosti řidiče na straně jedné a následným řízením o přestupku provozovatele vozidla na straně druhé, zachována totožnost skutku, což se v přezkoumávané věci stalo. I v průběhu jednoho řízení o přestupku totiž může dojít k tomu, že mezi popisem přestupku, pro který je zahájeno přestupkové řízení (sděleno obvinění) a konečným rozhodnutím, není po skutkové stránce naprostý soulad, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo, či může dojít jinak ke korektuře původních skutkových předpokladů, není ani vyloučeno právní překvalifikování skutku

(srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2012, č. j. 9 As 83/2012 – 62 nebo ze dne 4. 1. 2017, č. j. 6 As 261/2016 – 20). Proto i mezi skutkem, u kterého se zkoumá možnost zahájení přestupkového řízení s řidičem a skutkem, pro který je následně vedeno řízení o přestupku provozovatele, nemusí být naprostá shoda, ale postačí, je-li zachována jeho totožnost.

24. Při posouzení, zda k zachování totožnosti skutku v přezkoumávané věci došlo, vyšel krajský soud ze závěrů teorie a praxe trestního práva, která se s ohledem na absenci speciální právní úpravy uplatní i v oblasti správního trestání. V terénu trestního práva platí, že totožnost skutku je zachována tehdy, je-li dána shoda alespoň v jednání při rozdílném následku nebo shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, ale rovněž i tehdy, je-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu. Uvedená pravidla se uplatní také v řízení o přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 Afs 53/2010 – 420, nebo ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016 – 24). V přezkoumávané věci spočívalo stíhané jednání v obou případech ve stání motorového vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, na konkrétně určeném místě v Ostravě, na ulici U Staré elektrárny 38. V tomto směru zůstal popis skutku shodný jak ve fázi před zahájením přestupkového řízení s řidičem, tak po „překlopení“ do přestupkového řízení s provozovatelem, což podle přesvědčení krajského soudu k zachování totožnosti skutku postačuje. Na totožnosti skutku nemůže nic změnit, že v prvotní fázi spatřoval správní orgán naplnění skutkové podstaty přestupku spáchaného tímto jednáním v porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, ukládajícího povinnosti zanechat při stání vozidla alespoň jeden volný jízdní pruh široký 3 metry pro každý směr jízdy, zatímco následně měl přestupek spočívat při zachování shodného jednání v parkování mimo určené místo s ohledem na působnost dopravní značky „IZ 6a“. Jednání zůstalo v podstatné části v obou případech shodné, což je bez ohledu na změnu následku dostačující k závěru o zachování totožnosti skutku. Nutno zdůraznit, že je vždy třeba rozlišovat mezi pojmy „skutek“ a „popis skutku“. „Skutek“ je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Jedná se o určitou událost vyvolanou jednáním (konáním či opomenutím) člověka (zde stání auta na konkrétním místě). Naproti tomu „popis skutku“ je jen jeho slovním vyjádřením, které zahrnuje popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit formálním znakům přestupku či správního deliktu uvedeným v zákoně. Jinak řečeno, totožnost skutku neznamena, že správní orgán musí rozhodnout v řízení o přestupku provozovatele na základě shodného popisu skutku, pro který probíhalo řízení o přestupku řidiče, jehož jednání bylo následně provozovateli kladeno k odpovědnosti. Námitka o záměně skutku je proto nedůvodná.

25. Ve vztahu ke skutkovému stavu žalobce v žalobě a v jejích doplněních namítal, že ulice U Staré elektrárny je od křižovatky s ulicí Michálkovická až po křížení s ulicí Františkov parkovištěm a navrženými důkazy hodlal prokázat, že se na ulici U Staré elektrárny dopravní značky označující parkoviště nachází. Správní orgány však vyšly ze shodného závěru, podle kterého žalobce parkoval v působnosti dopravní značky „IZ 6a“ – Pěší zóna s dodatkem „Mimo dopravní obsluhy a návštěvníky pěší zóny, stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ mimo místa vyhrazená jako parkoviště, tj. v rozporu

s uvedenou značkou. Žalobce začal v žalobě nově uvedený závěr o existenci uvedené dopravní značky v rozhodné době zpochybňovat tvrzením, že dodatečný důkaz fotografií, která má prokazovat, že v místě je umístěna dopravní značka „IZ 6a“, neprokazuje, že značka byla v místě a čase osazena, byla čitelná a nebyla umístěna v místech, kde jiná dopravní značka označuje vymezený prostor parkovištěm. Žalovaný však podle odůvodnění napadeného rozhodnutí závěr o existenci této dopravní značky v daném místě a čase neučinil pouze na základě její fotografie, ale také na základě passportu dopravního značení a fotografie pořízené městskou policií v době spáchání sporného přestupku, ze které dovodil, že se v místě jakési dopravní značení nachází. Uvedený skutkový závěr žalovaného považuje krajský soud za dostatečně podložený a ani nově uplatněnými námitkami v žalobě, které zůstaly v rovině spekulací, se žalobci nepodařilo uvedený shodný skutkový závěr obou správních orgánů o existenci shora uvedené dopravní značky (podle které bylo možné parkovat pouze na vyznačených místech) v daném místě a čase zpochybnit, či dokonce vyvrátit. Za správný považuje krajský soud také právní závěr správního orgánu prvního stupně na straně 5 prvostupňového rozhodnutí, který s odkazem na § 3 odst. 7 vyhlášky číslo 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, konstatoval, že platnost informativních značek označujících parkoviště končí 5 metrů před hranicí nejbližší křižovatky, není-li způsob a uspořádání dovoleného stání vyznačen vodorovnými dopravními značkami nebo není-li platnost informativních značek označujících parkoviště ukončena jiným způsobem. V poměrech projednávané věci z uvedeného ustanovení vyplývá, že pokud byla na začátku ulice u Staré elektrárny dopravní značka umožňující parkování u kraje silnice, tak její platnost byla ukončena dopravní značkou vyznačující pěší zónu s dodatkem, podle kterého bylo možno v místě její působnosti nově parkovat pouze na místech označených jako parkoviště, což řidič, jehož jednání je žalobci kladeno k odpovědnosti, porušil. Za tohoto stavu, tak vskutku nebylo potřebné, aby se správní orgány zabývaly tím, zda se před spornou dopravní značkou vymežující pěší zónu nacházela dopravní značka umožňující parkování, protože její platnost by nejpozději v souvislosti se značkou vymežující pěší zónu skončila. Ze stejného důvodu ani krajský soud nepovažoval za potřebné doplnit dokazování o existenci dopravních značek umožňujících parkování na ulici U Staré elektrárny, protože ani jejich prokázání nemůže nic změnit na závěru, že žalobce parkoval v působnosti shora uvedené značky, podle které by mohl v daném místě parkovat pouze na místech označených jako parkoviště. Ani námitky týkající se existence dopravních značek označujících parkoviště tak krajský soud neshledal jako důvodné.

26. Žalobce dále nově v žalobě namítl, že řidič vozidla byl v době zjištění přestupku městskými policisty na místě, což hodlal prokázat výsledkem obou policistů a řidiče. K této námitce krajský soud předně zdůrazňuje, že přestože nebyla uplatněna ve přestupkovém řízení, nelze ji bez dalšího odmítnout. Uvedený závěr vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015 – 71, ve kterém se dále uvádí, že v těchto případech (tj. v případě nových námitek uplatněných až v žalobě proti správnímu rozhodnutí) je správní soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku a zjistit všechny okolnosti důležité

pro ochranu veřejného zájmu, jakož i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Ze správního spisu se vskutku nepodává, že by při zjišťování přestupku městskými policisty byla na místě jakákoliv osoba, která by měla být řidičem vozidla, resp. že by s policisty dokonce komunikovala. Ze spisu ani nevyplývá potřeba zjišťování takové osoby. Povinnost správních orgánů projednávajících přestupek při zjišťování skutkového stavu (§ 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu) nezahrnuje povinnost ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje. Žalobce však především ani netvrdí, jaký vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí by případné zjištění, že se na místě nacházel řidič, mělo. Krajský soud připomíná, že podle ustálené judikatury správních soudů platí, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Proto krajský soud na uvedenou námitku uvádí obecně, že neshledal důvod zjišťovat, zda se při zjišťování přestupku na místo dostavil řidič vozidla, když v této skutečnosti nespatřuje žádný význam pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, proto k němu ani neprováděl navržené důkazy. Nadto ve fázi, kdy je již projednáván přestupek provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, není podstatné zjištění konkrétního řidiče, který měl přestupek spáchat.

27. Nedůvodná je také námitka promlčení, kterou sice vznesl žalobce také poprvé až v žalobě, ale ani v tomto případě se nemůže jednat o nepřípustnou námitku. Ve vztahu k žalovanému nepovažuje krajský soud za vadu, že se promlčením z moci úřední nezabýval. Pokud v průběhu správního řízení nebylo promlčení namítnuto a nevyvstaly ani žádné okolnosti, které by promlčení nasvědčovaly, nebyl důvod, aby se žalovaný touto otázkou výslovně zabýval. Proto opět nezbyvá, než aby námitka promlčení byla poprvé posouzena až v řízení před správním soudem. Žalobce při závěru o uplynutí promlčecí doby vycházel správně z její roční délky (§ 30 písm. a/ zákona o odpovědnosti za přestupky), dále z data spáchání přestupku (9. 2. 2018) a data právní moci rozhodnutí o vině žalobce (11. 2. 2019). Opomenul však, že podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, kterým byl obviněný (tj. žalobce) uznán vinným. V přezkoumávané věci došlo k vydání rozhodnutí o vině žalobce v průběhu roční promlčecí doby (10. 7. 2018) a tím došlo podle uvedeného zákonného ustanovení k přerušení běhu této promlčecí doby a k počátku běhu nové, která v době právní moci napadeného rozhodnutí (11. 2. 2019) ještě neskončila. K promlčení proto nedošlo.

Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2019, č. j. MSK 121125/2018, v konfrontaci se žalobními body ob stojí, proto žalobu proti tomuto rozhodnutí pro její nedůvodnost zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

29. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a protože žalobce v řízení úspěšný nebyl a procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, nepřiznal krajský soud právo na náhradu nákladů řízení žádnému z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 30. prosince 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce